

בנות כותים פרק רביעי נדה

מסורת הש"ס

[illegible]

ורה אור השלם

1. ואם טָהַרָה מִזֹּכֶה וסִפְּרָה לָהּ שִׁבְעַת יָמִים וְאַחֵר תִּטְהַר:

ויקרא טו יג
2. וכי יטהר הַזֶּב מִזֹּבֹה
וּסְפַר לוֹ שִׁבְעַת יָמִים
לְטַהֲרָתוֹ וּכְבַס בְּגָדָיו וְרֹחֶץ
בַּשֶּׁרֶשׁ בְּמֵי חַיִּים וְטָהַר:
ויקרא טו יג

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה אב"י וכו'
 אע"פ דהוי ספק ספיקא
 אפילו הכי שבע שני אינו:

גליון הש"ס

גמ' אפסיק ליה לידה. ע"ל
לג ע"א תד"ה רואה:
דש"י ד"ה ולא מנקה וכו'
ותביא קרבן לזיבתה. ע'
טורי אבן מגילה ח ע"א ד"ה
מזובו:

לעזי רש"י

אישטורדישן"ן. לבלבל.

מוסף רש"י

[illegible]

אָוול שײַל אַמער לנדײַספּו אַײַם לײַ ווודס
עלײ צפּני רב: דאָ פּרע אַסאָ. רגלײַן
וההדסם של אַלע פּורע הײַע ווהלך מ
קוּסײַ מוּו שפּספור צײַט. כל מה
צײַט אַס רחמײַע שלש ודאָ לאַו גורס
והאָו דלל אַרמאָם ווהײַ צײַט. וואָ
קשײַא ווהײַ קרײַ שאַײַו גורס דקײַל
ווסומר הײַא לאַו סמײַר הײַא דחד
יומאָ הוּא דסומר וכי קאָ צײַ רבא
לסמור הכל: שאַײַו גורס. דקײַל
וולאָ מחמט אונס: וסומר. דלאַמער
צפּירקײַן צרצײַט אײַן בודקײַן אומו:
לאַײַ. צאמט אונס נמײַ גורס הוּא
לדײַ וצ שאַס רחאָ שמיס שלא
צאונס ושלישײַט צאונס מאַטרפּײַן
לקרצן דמן שלישיײַט אײַן בודקײַן אומו:
לקרצן אומײַ. צדעײַ צדיקא ולא
לסמײַר: אלא. לאַ חוקײַ דמײַר
לסמײַט צמאָס אלא ודאָ לסמײַר
וועײַל לאַ תפשוט דלען לרצן צעײַן
וואַ פשטט מדרײַ: ש״מ מדנקט
לשון גרמא מכלל דקײַמא לײַ דבר

הגורם קוטר: רכי אנלעזר היא.
לדאמ אונג קוטר ואינו גורם: מהו
שטענעל. אס ילדע צוזו וצימי לידעה
לא ראתה מהו שיעלה לה לנקיים
ולא תלכרך לנספור אחריהן: אינה
פוסתה. אס היטה זבה ופסקה
והתחילה לנספור וילדה אינה קוטרת
וימי לידעה אפי' אינה רואה בן
אין משלימין לנספירתה אלא משלמת
אחריהן * אס טהרה: מווצה. וספדה
לה * מווצה: ולא מנגעה. כיון
שטהרה מווצה סופרת מיד * ותציא
קרבן לזיבתה ואז תטהר מלטומא
צועלה ואפילו מנוגעת ולא צריכה
להמתין עד שטהר אף מנגעה:
ולא מלידה. כיון שטהרה מווצה
סופרת מיד ואינה צריכה להמתין
עד שיעברו ימי לידעה. אלאמא ילדה
צימי ספירה אינה קוטרת ועולה:
32

תהא טומאה מפסקת ביניהם
טומאה אלא אי אמרת אינה
תהא טומאת זיבה מפסקת
(א) מזורבה מזורבה ולא מנגעה
חדא מזורבה ולא מנגעה ולא
בשלמא מזורבה ולא מלידתה
לידה אלא אי אמרת מזורבה ו
(ב) מזורבו ולא מנגעו ואביי חד

ש"מ ארבע דימי לידה אין עולין לאפס
מונה אלא דברים של חדש אצל הא
משום דאימא ילדה וזכ להכי עולה ש
ילדה ואפי' ילדה אימא ילדה וזכ ותדע
לאימא ע"י הקיש הכתוב ואי קצר ודאי
אפשר משאי אפשר כיון דכלאו הכי רבי
רבי אלעזר והכא רבי אליעזר אין להוסי
אזינו עולה לקפירת וצתה דאיכא למישא
דכפרות עילי גבי המפלת מיה ועוף
ככתב שמא לא ילדה ואומר ר"ת דימי ליי
רצח דנשי שלנו דחשיקין להו ויחילו
דימי טומאה ומותר לבעול עד מ' ל
צדקה עולים מה ליימי ספירת וצתה ל
קאמר אלא היכא דמצי למימר הא מנ
בר' יהודה אצל צדקה

תכריכין: מילי. שלא ילשין
ויו להניח הדם על המטה
זה למטה: פייסא. שלום:
ספרה: דבר הגורם. לידי

אזל שילא אמר לכבינתו צבית לי זוודתא
דלא ליזיל ולימא ליה לרב מילי עילואי צביתה
ליה זוודתא נח נפשיה דשילא חזו דפרחא
אסא מהאי פוריא להאי פוריא אמרי ש"מ
עבדו רבנן פ"סא בעי רבא קושי מהו שתסתור
בזיבה דבר המטמא סותר והאי נמי מטמא
כ"מי נדה הוא או דילמא דבר הגורם סותר
האי לאו גורם הוא א"ל אביי אונס בזיבה
יוכיח שאינו גורם וסותר אמר ליה לאיי האי
נמי גורם הוא כ' דתנן כ'ראה ראייה ראשונה
בודקין אותו שניה בודקין אותו שלישית אין
בודקין אותו ולרבי אליעזר דאמר אף בשליש'
בודקין אותו ה"נ כיון דלא גרים לא סתר אמר
ליה לרבי אליעזר ה"נ ת"ש כ'רבי אליעזר
אומר אף בשלישית בודקין אותו ברביעית
אין בודקין אותו מאי לאו לסתירה לא לטמויה
לההיא טיפה במשא ת"ש בשלישית רבי
אליעזר אומר בודקין אותו ברביעית אין
בודקין אותו לקרבן אמרתי ולא לסתירה אלא
לר"א תפשוט דרבר שאינו גורם סותר לרבנן
מאי ת"ש דתני אבוב דרבי אבין מה גרם לו
זוובו שבעה לפיכך סותר שבעה מה גרם לו
קריו יום אחד לפיכך סותר יום אחד מאי
שבעה אילימא דמטמא שבעה האי מה זווב
טמא שבעה מבעי ליה אלא לאו דבר הגורם
סותר דבר שאינו גורם אינו סותר ש"מ אמר
אביי כ'נקטינן אין קושי סותר בזיבה ואי
משכחת תנא דאמר סותר ההוא ר"א היא
תניא רבי מרינוס אומר אין לידה סותרת
בזיבה כ'איבעיא להו מהו שתעלה אביי אמר
אינה סותרת ואינה עולה רבא אמר יאינה
סותרת ועולה אמר רבא מנא אמינא לה
דתניא י'אחר תסתר כ'אחר אחר לכולן שלא
זי אמרת בשלמא עולה היינו דלא מפסקת
לה כ'אפסיק ליה לידה ואביי אמר לך י'שלא
יניחם אמר רבא מנא אמינא לה דתניא
מזובה ולא מלידתה ואביי אמר לך תני
תני וזלא מלידתה ורבא האי מאי אי אמרת
אידי דאצטרך ורבא האי מאי אי אמרת
א מגנעה האי כ'מוכי יטור הזב מזווב נפקא
בזב וחד בזיבה וצריכי דאי כתב רחמנא

מן הצרייחא דלעיל ללוי לחד שינויאי ומצרייחא דבא קיימא לן דאין עולין ועוד אומר ר"ת דבצרייחא דבא קיימא ע שני לספירת יצבה ודבריו נראה טפי מדקתני ואין דלא קיבל דברי רב הונא דהתם ולא הדר ביה אלא סבר א"כ ע"כ צריך לאוקמי כר"א דממוקי רבא ואמאי דהיינו לאוקמי כר"א דאמר אין עולין אלא ודאי לא הדר ביה כלום ודברי רב פפא דלקנן איבא למימר דאין עיקר ילמא נקבה היא כדאמר רב הונא התם משום דאיבא נמי כו. פ. סד"ה חומר) ומיהו כיון דאין קרבנה נאכל איבא בלא שובא היא רואה בין הוא למד' מיעיל' קרי' ולא למי העומד צדו אם עברו מן שומתא ו' לזכר ו' לנקבה ופ' לנקבה אע"פ שרואה דם הכתוב קראו דם טוהר כהדיא חולק על ר"ת והא דלא קאמר בהמפלת (שם) פלוגי היא דקאמר ש"מ ר"ע היא ש"מ ר"ש היא ש"מ דאין עולין לא מני למימר לא מני רבי אליעזר דהא דלל

דבר הגורם סותר בו, וא"ת יולדת כוזב תוכיה דקומרת לרב
 לאמר מעין אחד הוא אצ"ג דדס טוהר אינו גורם שום
 טומאה וי"ל דדס טוהר חשיב גורם טפי כיוון שאם לא ילדה הו"א
 זבה או נדה לרב דלאמר מעין אחד הוא ולא דמי לקושי דלעולם ד
 שפירא ממחמת קושי ילידה אינו גורם
 זבה: **נקמינן** דאין קושי סותר.
 והו. צבית לי זוודתא

מנחם משמע למחלוקת חסידים
לא שנפרס לעיל (דף לה). ורקנ אמיס
לא דרשי היינו לך דרשנן דאן משמע
ללא דרשי כלל: **אביי** אמר אינה
סותרת ואינה עולה. כנר רש"י
בתשובה אחת לדאי מודה דימי לדה
שאנה רואה בן עולים לספירת
ויצתה דהכי מוכח פרק זא סימן
לקמן דר' (נז:). מן הצריחא והכא
אליבא דר' מרינוס קיימין מדע דאין
רגילות למיעי חדא מילתא בתרי
דוכמי דבעי לה הכא ובשילהי צפ'
זא סימן (סס) ומו היאך חולק אביי
אצרייחא דהסס ומו דמה להס לאביי
ורבא להזכיר סתירה לא היה להס
להזכיר אלא עלייה דפליגי לה אלא
אליבא דר' מרינוס צעי מרז שמהל
דמנדקט אף לידה סותרת ולא קאמר
נמי דעולה מכלל דסבירא ליה דאינה
עולה או דלמא הא צא תליא כיון
דאינה סותרת ע"כ עולה מואחר
מטער שלל תהא טומאה מפסקת
ציינה ומייחתי רבא מנא אמינא לה
דמסתמח רבי מרינוס לא פליג אקרא
וצבי מייחתי מנא אמינא לה דליכא
תנא דפליג אצרייחא דבא סימן (סס)
ואיכא למימר דר' מרינוס סבירא ליה
נמי הכי מדלא קאמר ר' מרינוס
אינה סותרת ועולה וה"ה דהוא מצי
אביי לאתויי צרייחא דטועה בהמפלת
(לעיל דף כח:). דמוקי לה כר' אליעזר
דבא מוקי לה כר' מרינוס כן פרש"י
ומה שפירש דמייחתי רבא מנא אמינא
לה דמסתמח לא פליג ר' מרינוס
אקרא קשה דהא ע"כ ר"א פליג
ו"ל דהוא מצי למימר וליטעמין אלא
בלאו הכי דחי ליה אביי שפיר מיה
שפירש צרייחא דהמפלת (סס דף כח:)
מוקי לה רבא כרבי אליעזר דוקא
בא הוא כרבי אליעזר דאין עולין
לה אצל לגמרי לא הוא כר' אליעזר
דהא מוקי לה כר"ע דבעי ספורים
בפינו ור"א פליג עליה כפ"ק (לעיל דף
ז:). ור"ת מפרש דהלכתא כבבאי דאין
עולין וכצרייחא דהמפלת (סס דף כח:).
ומנדקמ מדלא קאמר עולה (לעיל ז:).

שינוייה ומצרייתה דבא סימן (לקמן דף נד): דסביר דעולין אלף איור
 זר ר"ת דברייתא דבא סימן איכא למימר כדמפרש ליה רב פפא
 גראה טפי מדקתני ואין קרבנו נאכל איב איכא למימר אימר לא
 ואלא הדר ביה אלף סבר דאין עולין מדקאמר בשמעתין רב פפא
 א דכמוקי רבא ואמר דחיק לאוקמה כרבנן דר"א דלמרי אין דיני
 עולין אלף ודאי לא הדר ביה וימיה איב גרסינן לעיל דלמרי סותר
 איכא למימר דאינו עיקר אע"פ דהוי ספק ספיקא (ה) שבוש שני
 ונאם התם משום דליכא נמי ספק ספיקא בסוק ימי טוהר דסתרה לה
 אין קרבנה נאכל איכא בללו הכי ספק ספיקא שמה לא ראתה ואפילו
 ע"ל ק"ג"ה ואלא לחי העומד מאיליו בצ"ק דעירובין (דף טו.) ורב סעדיה
 (ז) לרוב אי"ו לנקהו וספרה שבעה נגיים בימי טוהר לא אפילו
 ה הכתוב קראו דם טוהר שכן שני חכמים ימי לילה שאינה רואה
 ילל קאמר דהמפלת (שם דף ג.) ש"מ ד' איכא למימר משום דלא
 היא ש"מ ר"ש היא ש"מ טבילה בזמנה מלוה לאפוקי מדר' יוסי
 תי מ רבי אלעזר היא דלאצי לביע אין עולין:

עין משפט
נר מצוה

גב א מיי פ"ב מהל' מחוסרי
כפרה הל"ה:
גד ב ג מיי פ"ו מהל'
אסורי ציאה הל"י:
גה ד ה מיי שם טוש"ע יו"ד
סימן קלד סעיף א:
ו] מיי פ"ה מהל' משכב
ומושב ה"ע טוש"ע יו"ד ס'
קלז סעיף י':

תום' הרא"ש

[illegible]